

Een miljoen zeilen

Tais Teng bij Boekerij:

Schaduwschepen
Een miljoen zeilen

Tais Teng

Een miljoen zeilen

Kijk voor kaarten en illustraties, downloads en extra's op:

www.granterre.nl

Elke maand verschijnt op deze website bovendien
een nieuw Björn-en-Olgaverhaal

ISBN 978-90-225-5349-7

NUR 334/284

Omslag en illustraties: Tais Teng

Zetwerk: Mat-Zet bv, Soest

© 2010 Tais Teng en De Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Welkom in de Gran Terre

Voorbij alle horizonnen liggen de landen van de Gran Terre, de Wijdere Wereld. Het zijn immense continenten met steden van een miljard inwoners. Kathedralen reiken daar zestien mijl de hemel in en iedere bedelares kan een vermomde godin zijn, met heel speciale ideeën over de juiste grootte van een aalmoes.

Al onze landen en oceanen zijn voor Gran Terranen niet meer dan miezerige eilandjes in een binnenzee.

Alleen de schaduwscapen van de Hanze kunnen door de vouwen tussen de werelden varen. Ze arriveren met ruimen vol drakeneieren en vurige salamanders in asbestpotten. Er zijn kisten met lokfluitjes om doden uit hun graf te roepen, sjaals die je een half uur onzichtbaar maken. Op de terugreis nemen ze uzi's mee, barbies om als voodoo-pop te dienen, armbanden van het kostbaarste plastic.

Onze wereld, de Oudlanden, vormen de naaf van dat reusachtige wiel van continenten. Hoe verder je de Gran Terre in reist, hoe krachtiger magie wordt. Bovendien is er nog een tweede effect: naar het noorden toe verloopt de tijd steeds sneller terwijl hij diep in het zuiden zo goed als stilstaat.

Negen jaar zijn verlopen sinds *Schaduwscapen*, toen een jongen uit onze wereld, Marek van Dessen, in Prester Johnsland arriveerde. Cirnja stra Poulou, een Hanzemeisje, koos hem als haar oeluk uit.

Oeluks zijn de incarnaties van drie mythische helden die de Hanze en Prester Johnsland beschermen. Marek krijgt in noodsituaties de persoonlijkheid van Björn Bloedzwaard, een berserker met een voorliefde voor extreme sporten als lawinesurfen en kronen roven uit de tombes van ondode gigantenkeizers. Als Olga Slangensteen is Cirnja minstens even roekeloos. De derde oeluk is haar zus Senni die in prinses Zilverster verandert. Ze is, volgens de traditie, de minnares van Björn Bloedzwaard. Senni is de slimste van de drie, maar om haar nu ver-

standig of bedachtzaam te noemen? Net als alle oeluks kan ze doorschieten en uitzonderlijk wreed uit de hoek komen.

Later haalde Marek zijn zus Mariet en zijn ouders naar de Gran Terre waar ze een boerderij met reuzenherten en vleesetende loopvogels drijven.

De twee machtigste landen van de Gran Terre, het christelijke Prester Johnsland en het islamitische Kalifaat zijn al eeuwen in oorlog. Een invasiemacht van het Kalifaat, de Vloot van Een Miljoen Zeilen koerst op Prester Johnsland aan. De afstanden tussen de continenten zijn echter immens, even ver vaak als de maan van de aarde ligt. Zonder de vouwtalenten van de Hanze zal de vloot pas over honderdtwintig jaar aankomen.

Wat weinig onderdanen weten, is dat kalief Haroen de Derde intussen de geheime heerser over zowel het Kalifaat als Prester Johnsland is. De Slome Oorlog is niet meer dan een leugen, bedoeld om de beide volkeren onder de duim te houden.

Haroens eerdere poging om ook de Oudlanden te veroveren, is mislukt. In de Sahara liggen echter nog steeds mijnevelden met magische juwelen waarin djinns opgesloten zitten. Dodelijke wapens die geduldig wachten op een argeloze vinder...

Wie, wat en waar in de Gran Terre
(omdat je echt niet alle namen hoeft te onthouden)

Abdul Ramad: Kassims voorman op de Vloot van Een Miljoen Zeilen.

Alex van Dessen: vader van Marek.

Alt Saeftinghe: geheime haven van de Hanze aan de kust van Zeeuws-Vlaanderen.

Berichtenfles: een met magie geladen fles van de Hanze die een bericht in een oogwenk over duizenden mijlen verstuurt. Kan overal verschijnen waar water is, desnoods in de stortbak van de wc.

Besram: aartsmagister van de stra Poulous en scheepssjamaan op de Platina Amarant.

Bey: onderkoning uit het Kalifaat. Regeert meestal over een stad of provincie.

Bloedspiegel: deze spiegel toont je trefzeker je ware geliefde. De prijs is hoog en als hij onbereikbaar ver woont, heb je pech gehad.

Cirnja stra Poulou: Mareks oeluk, zijn bloedzuster. Een van het elke generatie geïncarneerde driemanschap dat bestaat uit Olga Slangensteen, Björn Bloedzwaard en prinses Zilverster. De oeluks beschermen de Hanze maar je kunt beter drie keer nadenken voor je hun hulp inroept.

Citadel van de Zeshonderdvierenzeventig Vouwen: de machtigste stad van de Gran Terre, met torens 'hoger dan de geveerde cirrus en kelders dieper dan de hel'.

Dietrich: jarl van de Stad van de IJzeren Vis en echtgenoot van de meermin Nausikaa.

Djinns: vuur- en woestijngeesten. Inheems op zowel de Gran Terre als onze wereld.

Drooglanders: Hanzenaam voor djinns.

Duisterwoorden: in het duister tussen de stralende sterren kun je de antwoorden op alle vragen lezen. Het antwoord kan echter in de taal der termieten of in antiek Soemerisch spijkerschrift neergeschreven zijn.

Dwangs: de richting die loodrecht op alle andere richtingen staat en een dimensie hoger ligt. De basis van bijna alle magie.

Dwergen: stammen af van de spookdiertjes en horen niet tot de mensapen zoals wij. Ze hebben kale rattenstaarten en leven niet langer dan een jaar of zes. Ze zijn eerder sluw dan intelligent.

Esmín Metzengerstein: een edelvrouw van de Hanze, Senni's beste vriendin.

Esther: het kruidenvrouwtje en haar spiegelzus. Een strega uit Mariets dorp.

Farid: de hoge bey van Mazarda die graag vermomd door zijn stad zwerft en daar veel verwerpelijks uithaalt.

Farideh: dochter van Yindi, de Stuurman van de Vloot van Een Miljoen Zeilen.

Fourmi: Vrouwe van de Citadel van de Zeshonderdvierenzeventig Vrouwen en mogelijk al enkele miljarden jaren oud.

Geddit stra Poulou: vader van Senni en Cirnja. Voorzitter van de Hanzeraad en na de patriarch waarschijnlijk de machtigste man van Huy Jorsaleem.

Gran Terre: de wereld voorbij onze horizonnen, duizenden malen wijder dan de Oudlanden en alleen bereikbaar met de schepen van de Hanze of via de spiegels van het Kalifaat. Hoe dieper je de Gran Terre in reist, hoe effectiever magie wordt. Bovendien gaat de tijd steeds sneller verlopen als je naar het noorden gaat en vertraagt hij bij een reis naar het zuiden.

Halla stra Poulou: de villa van de stra Poulous. Hij staat op een hoge zuil die boven de beschermende stadsmuren uitsteekt om zo de magewind op te vangen.

Halvorsson: patriarch van Huy Jorsaleem. Hij woont in de zestien mijl hoge klokkentoren van Huy Jorsaleem. De laatste paar eeuwen bracht hij door als een afgehakt en ondoord hoofd.

Hanze: de handelsfederatie die tussen onze wereld en de Gran Terre vaart met zijn vlinderschepen.

Haroen de Derde: heerser over het Kalifaat dat zijn naam draagt. Meester en de enige maker van de magische reisspiegels.

Heer Hermelijn: net zo'n onbetrouwbare oplichtersgod als Anansi, Loki of Reynaert de Vos. Hij is vaak de enige die smakelijk om zijn grappen kan lachen. Grappen die de neiging hebben nogal eens fataal af te lopen. Fanatiek Sandarillspeler en in staat alle talen te spreken.

Hegeira: hoofdstad van het Kalifaat van de Derde Haroen.

Herrick: een vleugeljongen op de Platina Amarant.

Huy Jorsaleem: de hoofdstad van Prester Johnsland, met koperen stadsmuren die de magie tegenhouden. Binnen de stadsmuren werkt techniek wel en magie niet. Het aantal inwoners is een miljard als je alleen de mensen meerekent, anderhalf miljard inclusief dwergen.

Jacob Hugadriga: stuurman van de Platina Amarant.

Jaffar ibn Attar of de Oude man van de Bergen: leider van de krijgersekte die de Oudlanden, onze wereld, tegen djinns en andere monsters beschermt.

Jerosh: adelborst op de Platina Amarant.

Jeshua: Johnslandse naam voor Jezus van Nazareth. Volgens de overlevering trouwde hij met Maria Magdalena en kreeg hij negen dochters, om ten slotte op tweeënnegentigjarige leeftijd in India te sterven. Zijn tombe in Rozabal, Kashmir, valt nog steeds te bezoeken.

Joseph Heimdallsson: scheepschirurgijn op de Platina Amarant, studeerde af aan de Technische Hogeschool Twente.

Julia Veroccio: Venetiaanse godin. Een verhaal van Marek werd in Veneto Secundo zo populair dat er genoeg mensen in Julia geloofden om haar tot leven te wekken. Beschermster der vertellers en altijd bereid om je leven een stuk interessanter te maken. Want een verteller moet toch iets meemaken om over te vertellen, niet?

Kalifaat van de Derde Haroen: het zuidelijke continent waar Prester Johnsland al eeuwen in oorlog mee is.

Kassim ben-Rahman: de zoon van Rahman de Cartograaf en de jongen die de bloedspiegel aan Mariet als haar ware geliefde toonde.

Lar: het laagste type vuurgeest. In de van magie verstoken Oudlanden overleven laren zelden langer dan een week.

Lonely Planet Gids voor de Gran Terre: hét naslagwerk voor iedere reiziger. De LPG is precies zo dik als op dat moment nodig is: van een dun foldertje tot een pil waaraan zelfs een mammoet zijn slurf verrekt.

Magda van Dessen: moeder van Mariet en Marek.

Magewind: de wind die mana, toverkracht, aanvoert uit de landen van de djinns.

Magie voor Dummies: het onontbeerlijke naslagwerk voor een ieder die nog geen driehonderdjarige magister is.

Mana: eenheid van magie. Eén mana wordt gedefinieerd als de hoeveelheid magie die nodig is om een glas bronwater van 15 cc in landwijn van aanvaardbare kwaliteit te veranderen.

Marek van Dessen: een van de drie oeluks die de Hanze en Prester Johnsland beschermen. Volgens de traditie de geliefde van het derde lid, prinses Zilverster. Zijn aspect is dat van Björn Bloedzwaard, een berserker met een voorliefde voor extreme sporten als lawinesurfen en kronen roven uit de tombes van on-dode gigantenkeizers.

Mariet van Dessen: Mareks zus en de ware geliefde van Kassim. Een Johnslandse boerenmeid en daar fier op.

Mazarda: de grootste havenstad van het Kalifaat en de enige plaats waar de tijd even snel verloopt als in Huy Jorsaleem.

Meerminnen: de mensentak die van de waterapen afstamt en niet, zoals de homo sapiens, later het land weer heeft opgezocht. Veel Hanzelieden hebben meer dan een druppel meerminbloed door hun aderen stromen.

Muheldin: demon die met zijn windwagen op wielen van vuur over de toendra raast en zijn zeilen looit uit de huiden van overspelige vrouwen.

Nausikaa: naam van de zeemeermin met wie jarl Dietrich huwde en voor wie hij Welland de Stad van de IJzeren Vis liet smeden.

Nocchio: levende marionet uit Veneto Secundo. Nocchio's fungeren als de geheime politie en de lijfwachten van de Doge.

Novaya Sont: de brede rivier die helemaal van de zuidkust, via Huy Jorsaleem, tot de Stromendblauwe Cirkel reikt.

Oeluks: de drie beschermers van de Hanze.

Olga Slangensteen: de naam van een van de drie oeluks. In deze generatie is Cijnja stra Poulou de incarnatie.

Oudlanden: het miezerige stukje wereld dat alles is wat de meeste mensen kennen. Voorbij de horizonnen ligt de Gran Terre, de wijdere wereld.

Paradisio tussen de Rivieren: voluit: het Paradisio tussen de Rivieren waar de Wateren met Honing en Melk vloeien en zelfs de Pauwen melodieus zingen. Zowel in Prester Johnsland als het Kalifaat de benaming van de hemel.

Platina Amarant: het vlaggenschip van de Hanze, met een dozijn vlinderzeilen.

Prester Johnsland: het thuisland van de Hanze. Ze hebben echter havens op bijna elk continent en zelfs in de Oudlanden.

Rahman de Cartograaf: vader van Kassim en kaartenmaker van de bey van Mazarda.

Riim: hofdame van Vrouwe Fourmi.

Rück: magische vogel die elke afmeting van zweefvliegtuig tot provinciebreed kan aannemen. Kost nogal wat mana en heeft de hinderlijke neiging midden in een vlucht tot stof te verstuiven.

Sandarill: het godenspel met de hele Gran Terre als speelbord en de mensen en demonen als levende schaaakstukken.

Senni stra Poulou: Hanzedochter en de incarnatie van prinses Zilverster. Vriendin van Marek.

Siebold de Onkreukbare: de onsterfelijke waard van Brudden.

Sint Gundmar: het levende boegbeeld op de Hanzeschepen, de kikker die in goudstukken zwemt en zeemonsters verslindt.

Spokenvanger: ornamentele dakmolen vol weerhaken en scheermessen die neerstrijkende geesten aan flarden snijdt.

Stad van de IJzeren Vis: stad in de vorm van een vis waarbij elke schub weer een nieuwe, waterspuwende vis is. Hier regeert jarl Dietrich en zijn Nausikaa.

Tayad al-Ifrit: de emir van de djinns in de Oudlanden.

Tech: Hanzeterm voor alle technische zaken die uit de Oudlanden komen en alleen binnen de koperen stadsmuren werken.

Thaler: munteenheid van de Hanze. Komt qua koopkracht overeen met twintig euro en wordt gedefinieerd als de prijs van een stevig avondmaal met twee royale kroezen bier. Een zilverthaler is tien thaler, een goudthaler honderd.

Thijmen: grootkapitein van de Platina Amaranth.

Torun tir Metzengerstein stra Poulou: dochter van oeluk Cirnja en hartsvriendin van Mariet.

Veneto Secundo: machtig handelsrijk in het westen van de Gran Terre, gesticht door de nakomelingen van Marco Polo. Omdat Venetianen niet langer kunnen vouwen, doen hun schepen er vaak generaties over om van het ene naar het andere continent te varen.

Vlindertemmer of vleugeljongen: vleugeljongens groeien samen op met de verscheurende rups die zich uiteindelijk tot een levend vlinderzeil verpopt. Een aantal overleeft die opleiding niet.

Vlinderzeilen: deze levende zeilen bundelen de magie van de bemanning en stellen ze in staat in één keer over hele oceanen te springen of zelfs naar de Oudlanden te vouwen.

Vloot van Een Miljoen Zeilen: de immense invasievloot van het Kalifaat die pas over honderdttwintig jaar bij Prester Johnsland zal aankomen.

Vouwsprong: er zijn plaatsen met groot contrast waar de wereld opgerold is tot de dikte van een enkel proton. Vouwers kunnen die plaatsen opentrekken en uitrollen en zo enorme afstanden afleggen.

Welland: de god der smeden die de levende zwaarden voor heer Hermelijn vervaardigde en de Stad van de IJzeren Vis in een enkele nacht smeedde, met een uitbarstende vulkaan als smidsvuur en het Tafelland van Oreim als aambeeld.

Wilhelm Herten: technisch adviseur van de djinn Tayad al-Ifrit en bankdirecteur van de Gran Credit Mondiale.

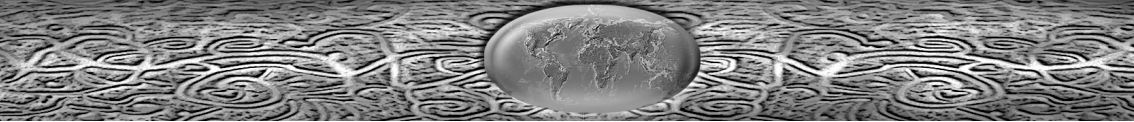
Yindi: stuurman van de Vloot van Een Miljoen Zeilen.

Zilverster: prinses Zilverster is het aspect dat Senni als oeluk aanneemt. De Zilverster is de zus van Olga Slangensteen en de geliefde van Björn Bloedzwaard. Ze is de slimste van de drie, maar om haar nu verstandig of bedachtzaam te noemen? Net als alle oelucs kan ze doorschieten en uitzonderlijk wreed uit de hoek komen.

PROLOOG

Juwelen in het woestijnzand

De Sahara, een jaar eerder

Tayad al-Ifrit droomt over ijs en kerkers zo nauw dat zelfs huiveren onmogelijk is. Hij droomt en weet dat hij waarschijnlijk nooit zal ontwaken. Dat hij in feite dood is. Een stervende djinn stolt als laatste redmiddel tot een vuistgrote smaragd of robijn. Net als een virus kan hij zo op een wedergeboorte wachten, niet dood maar zeker ook niet in leven.

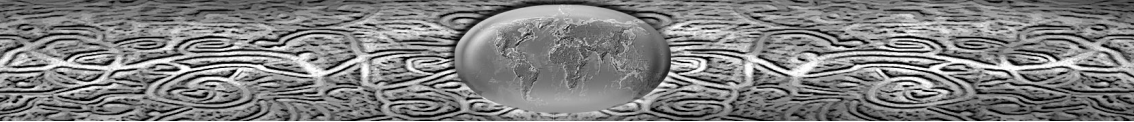
De woestijn strekt zich uit achter de groene wanden van zijn kerker. IJskoud zand en duinen als maansikkels, een temperatuur die zelden boven de vijftienvertig graden uitkomt. Djinns zijn vuurgeesten. Alleen in de dansende vlammen of het hart van een vulkaan zijn ze werkelijk comfortabel.

Ik ben een wapen, denkt de djinn, en elke gedachte is traag als stollende lava. De kalief zaaide mij hier uit, maakte mij tot zijn slaaf. Kalief Haroen de Derde.

Een gezicht vormt zich voor zijn geestesoog: de ferme haakneus, de baard die in drie punten uitloopt, diepliggende ogen. De bezwering die Tayad al-Ifrit aan de kalief bindt en hem dwingt te gehoorzamen, is intussen twaalf jaar oud en heeft bijna al haar kracht verloren. Het is eerder een suggestie, niet langer een dwang. 'Kalief Haroen de Derde.' Tayad herhaalt de naam geluidloos. Er is geen man in de Gran Terre die hij intenser haat.

Lui met tulbanden en dames van top tot teen in het zwart gehuld: Hugo snuift. Daarvoor had hij net zo goed op het Neude kunnen zitten. Op het stof en de ezels na dan.

Het is zijn zesde dag in Algiers en Hugo Kronenberg staat op het punt de hele zaak op te geven. Het had zo'n briljant idee geleken, twee weken eerder in Utrecht, met een glas champagne in de hand. Koop je edelstenen voor een habbekrats in, smokkel ze in het binnenwerk van je laptop door de douane. Die lui zoeken naar hasj, naar coke. Juwelen haal je zelden uit Afrika en al helemaal niet uit Algerije. Goed, oké, diamanten wel. Bloeddiamanten en daar wil niemand

zijn vingers meer aan branden. Edelstenen zijn een andere zaak.

‘Het meeste is natuurlijk nep,’ had zijn schoonzoon toegegeven, ‘gekleurd glas of bergkristal. Dat valt makkelijk te testen.’

‘Hoe?’

‘Ik geef je een kristalmeter mee. We gebruiken ze in het laboratorium. Ze geven een laserpuls af, registreren hoe het licht breekt. Kristallografie, begrijp je?’

Natuurlijk had hij er niks van begrepen. Hugo was een zakenman en zijn schoonzoon de nerd, de professor. Wilhelm werkte voor het TNO, zo nu en dan, als hij geen ecstasylabs aan het opzetten was. Wilhelm wist zulke dingen en voor een bolleboos was hij behoorlijk kien.

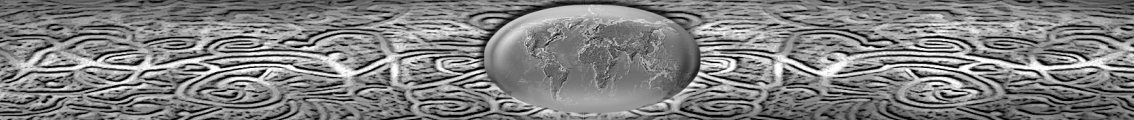
Wilhelms apparaat werkte. Hij werkte perfect. Het enige probleem was dat niemand hem authentieke edelstenen aanbood. Alles was imitatie of ging voor zulke belachelijke prijzen over de toonbank dat hij ze net zo goed in Europa had kunnen kopen. Die ellendige Russen met hun olieroebels. Ze hadden de hele markt verziekt.

Hij leunt achterover, nipt aan koffie die zowel gronderig als mierzoet is. Een blik kriebelt in zijn nek en als hij opkijkt, ziet hij haar: de vrouw zou zo uit een sprookje weggelopen kunnen zijn. Het zilveren masker, een ketting met bloedkoralen hangers. Vast een toeriste, denkt hij. Geen fatsoenlijke vrouw zou er hier zo bij lopen. *Ze kijkt naar me. Ik weet het zeker. En waarom ook niet? Twee vreemden in een stad waar ze je stenigen als je elkaar kust.* Hugo is de belangstelling van vrouwen gewend. Hij is niet onknop op een patserige manier en veel vrouwen vallen juist op dat patserige: de Rolex, het kogelvrije sportjasje van authentieke spinnenzijde. Hij komt net overeind als zijn mobiel een nijldige tril geeft. Hugo sist van ergernis, wriemelt het toestel uit de dichtgeritste broekzak. Meer dan twee seconden kan het niet geduurd hebben. Het is lang genoeg. Als hij opkijkt, is de stoep leeg voor de winkel met waterpijpen en polshorloges waarvan de derde wijzer altijd recht naar Mekka wijst. *Ik vind haar vast wel terug. Zo’n opvallende verschijning.*

Hij drukt de groene telefoontoets in en op het beeldscherm verschijnt een onbekend gezicht. Sneeuw wit haar en een baard. Beslist iemand van hier. Zo’n sjeik, een oude woestijnwijze. Alleen moet er iets met de kleurbalans mis zijn, want de ogen blijven bloedrood. Even rood als de hangers van die mooie dame.

‘Hugo Kronenberg? Spreek ik met meneer Kronenberg?’ Elk accent ontbreekt. Hugo voelt een steek van irritatie. Een van die lui die zich in Nederland liet vertroetelen en toen, zodra het slechter ging, met een volle pens naar hun eigen land teruggewaggeld is. ‘Hoe komt u aan mijn nummer?’

‘Letlandse hacker. Die lui kunnen elk nummer vinden en als het geheim is, des

te beter.' Hij houdt een smaragd op zo groot als een ganzenei. 'Ik heb wat u zoekt.'

De kleur klopt tenminste, denkt Hugo. Ik heb beroerdere imitaties gezien. 'Waar kan ik u treffen?'

'Blijf rustig zitten.' Vier tafels verder komt een man overeind.

'U kunt mij heer Hermelijn noemen,' zegt hij als hij een stoel bijtrekt. 'Mijn echte naam, daar verstuikt iedereen in de Oudlanden zijn tong mee.'

'Oudlanden?' vraagt Hugo. Laat je klant kwebbelen. Je leert er meestal iets nuttig van.

'Dit allemaal hier.' Heer Hermelijn wappert in de richting van het plein, het toeterende verkeer. 'Waar alles begon.' Hij reikt in zijn colbert, schuift Hugo een smaragd toe. 'Test hem naar hartenlust. Lik eraan. Gebruik elke spreuk die je wilt.' Hij staat op. 'Bel me op zodra u weet dat hij authentiek is. Mijn nummer zit in uw telefoon.'

'Zomaar... ik bedoel, moet ik geen ontvangstbewijs tekenen?'

'Waarom? Plenty more where these came from. Pardonnez moi. Ik heb er meer. En steyngrabe vol.'

De kristalmeter vertelt Hugo dat het $\text{Al}_2\text{Be}_3\text{Si}_8\text{O}_{18}$ is. Zo goed als pure smaragd volgens de tabel. De facetten zijn zo scherp dat hij er zijn duim aan snijdt.

Er is alleen iets vreemds met de lichtbreking. Als Hugo de steen bij zijn oog houdt, vangt het flitsen op van een voorwerp dat bijna een klauw lijkt, schubben. Eén keer kijkt er zelfs een geel oog terug.

Suggestie natuurlijk, denkt hij. Ik durf gewoon niet te geloven dat ik eindelijk beetheb.

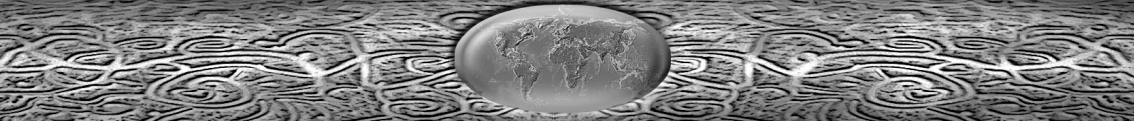
Hij pakt zijn telefoon en heer Hermelijn, of hoe hij ook mag heten, neemt bij de eerste beltoon op.

'Ik ben tevreden. Kunnen we het over de prijs hebben?' Hugo laat zich in de kussens van de bank zakken, klaar voor een urenlange onderhandeling. Ze zijn het binnen een kwartier over de prijs eens.

'U had het over meerdere stenen?' zegt Hugo.

'Ik weet waar ze te vinden zijn. Het is een kwestie van ophalen.' De stem krijgt een zoemende klank. 'Mijn geloof verbiedt mij juwelen van dit soort te plukken. Daar heb ik uw hulp voor nodig.' Hugo moet aan gonzende zomerdagen denken, de kussen van een vrouw met honingblond haar. 'Geen probleem.' Hij heeft dat eerder gehad, islamitische klanten die raar deden over rente en winst.

Heer Hermelijn arriveert met een suv die ongetwijfeld gestolen is: in het contact steekt bij het wegrijden geen sleuteltje. Drie, vier uur rijden ze het achterland in.

Als heer Hermelijns wagen uiteindelijk stopt, komen er geen jochies toesnellen die om laserpennen of Japanse pornostickjes bedelen. Ze moeten diep in de woestijn zitten, begrijpt Hugo. De hemel heeft de blakerend witte tint die Hugo intussen met Afrika associeert. Voor blauwe hemels moet je in Europa zijn.

‘Dit is het?’

‘Ja, de juwelen liggen in een duinpan.’

Wat doe ik hier? denkt Hugo ineens. Ik ben knettergek. Geen mens weet waar ik ben. Ze ontvoeren me, vragen een belachelijke som losgeld en hakken mijn vingers af als het niet snel genoeg gaat.

‘Alles sal reg kom,’ zegt heer Hermelijn en Hugo ontspant zich. Sprak zijn vriend net Zuid-Afrikaans? Doet er niet toe, ik begreep het. Alles komt goed. Geen reden tot paniek.

De kuil is een meter of vier diep: een oude bomkrater? Op de bodem glinsteren zes juwelen in een nest van gele staven.

‘Ga de kuil in,’ zegt heer Hermelijn en Hugo moet ineens aan Aladdin denken. Het jochie dat door de gemene tovenaars de graftombe ingestuurd werd. De gedachte vervliegt zodra heer Hermelijn opnieuw spreekt. ‘Je ziet een mobieltje met een draad die in een ballpoint eindigt?’

‘Klopt.’

‘Niet aanraken. Absoluut niet aanraken. Die ballpoint is de ontsteking en dat grijze spul waarin het zit, een kneedbom.’

‘Aha. Semtex. En die gele stokjes?’

‘Staven dynamiet. Fundamentalisten haten juwelen, alles wat mooi is. Ze wilden al deze heerlijke stenen opblazen, vermorzelen.’

‘Dat is mislukt?’

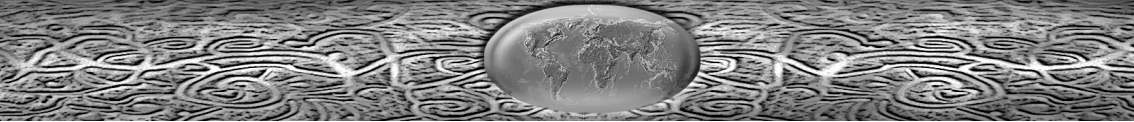
‘Gelukkig wel. Pluk de juwelen nu een voor een uit het zand en zorg dat je uit de buurt van de telefoon blijft. Je weet het nooit met die goedkope tech. Prima. Stop ze in je zakken. Ze zijn van jou. Voor, laten we zeggen, vijfduizend dollar?’

Dat is echt te geef, denkt Hugo. Die kerel heeft geen flauw idee van de prijzen. Hoewel, in dit soort landen is het een kapitaal.

Niemand besteedt enige aandacht aan Hugo’s laptop, in de luchthaven van Algiers niet en later ook niet op Schiphol. Buiten de hal begroet een sluier van grijze motregen hem. Hij stapt in de eerste de beste taxi en vraagt niet eens naar de prijs.

‘Absoluut zuiver.’ Wilhelm kijkt op van zijn opvouwbare elektronenmicroscop. ‘Ik wist niet dat ze zulke stenen konden maken.’

‘Ze zijn synthetisch?’ Hugo’s schouders zakken omlaag. Al die moeite voor niks.

‘Geen paniek,’ lacht zijn schoonzoon. ‘Het is net als met kunstmatig goud: veel duurder dan het echte. Je hebt een deeltjesversneller nodig, enorme druk en krankzinnige temperaturen. Bovendien is een steen als dit hightech. Vooral Japanners en die nieuwe Bulgaarse miljardairs zijn er dol op.’ Hij pakt de grootste smaragd op. ‘Ik neem deze mee naar het laboratorium. Er zijn een paar zaken die ik graag wil natrekken...’

Hugo heft zijn glas. ‘Bevredig je nieuwsgierigheid. Het is je van harte gegund, mijn vriend.’

Wilhelm heeft nog steeds contacten bij het TNO en de grote kristallograaf is die middag vrij. Hij zet de smaragd in de klemmen voor de lens, schakelt de computer in. Zware apparatuur als dit werkt nog steeds met schakelaars en schuiven. Veiligheidsvoorschriften: de laser brandt op volle kracht een gat door een kluisdeur voor je met je ogen kunt knippen.

‘Meting op lage capaciteit,’ beveelt Wilhelm. ‘Kristalstructuur en zuiverheid.’ ‘Genoteerd,’ zegt de machine. ‘Haal de schakelaar over.’

Het laserlicht begint bescheiden rood, verschuift dan naar groen, wordt een verblindend blauw.

Een laser is de essentie van vuur, alchemistisch zuivere vlammen. In de eerste milliseconde ontwaakt Tayad al-Ifrit uit zijn winterslaap. Hij zuigt de energie op, breekt de wanden van zijn kerker en rekt zich uit.

Als de laser dooft, zwaait er een zuil van loeiend vuur boven de machine. De kolom heeft de vorm van een mens en de ogen zijn levende smaragden.

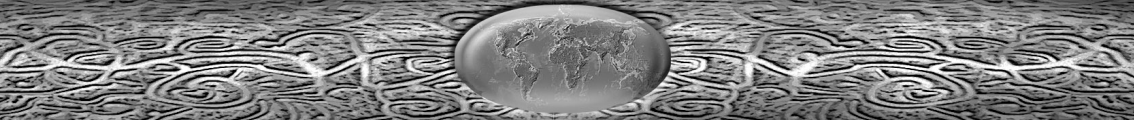
Wilhelm is een wetenschapper en dat is het soort mens dat zijn eigen ogen gelooft. Hij sprint naar de deur.

Tayad strekt een withete tentakel uit en smelt het slot in de sponning vast. De djinn zakt omlaag, krimpt tot hij niet meer dan twee koppen boven de man uitsteekt.

‘Vertel me alles over deze wereld. Als beloning laat ik je in leven.’

Wilhelm heeft in de loop van een revolver gekeken, met lieden onderhandeld die de lever van hun eigen moeder zouden verkopen. Bovendien herkent hij het wezen. Al die nachten dat hij Prins of Persia speelde op zijn X-box zijn uiteindelijk toch niet verspilld geweest. Het is een djinn, een vuurgeest, en waarschijnlijk een van de aristocratie: een afrit of een maride. ‘Alleen mijn leven? Geen paleis, geen prinsessen met ogen als schuwe herten?’

Tayad lacht. ‘Ah, een onverschrokken vos. Later. Er zijn begeerlijker zaken dan prinsessen en paleizen, weet je.’

Dat zet meteen de toon. Wilhelm is Tayads slaaf niet, geen dienaar. Een adviseur, een partner.

‘Ik weet dat je schoonvader andere juwelen heeft meegenomen,’ zegt Tayad. ‘Breng ze me. Wek ze met je lans van licht.’

‘Ik vrees dat Hugo die niet zonder slag of stoot afgeeft. Hij blijft mijn schoonvader. Lisbeth zou me nooit vergeven als ik hem iets aandeed.’

‘Betaal hem dan. Goud? Jullie zijn nog steeds tuk op de tranen van de zon?’

‘Nog steeds.’

De djinn legt zijn hand op een bankschroef, concentreert zich. Het staal geeft een blauwe puls, krimpt. Als Tayad zijn hand terugtrekt, glanst de bankschroef met het rijke rood van Birmaans goud.

‘Transmutatie! IJzer in goud.’ Wilhelm strekt zijn arm uit, rukt zijn hand dan terug. ‘Momentje.’ Hij loopt naar de kast. ‘Een geigerteller. Als wij zoiets proberen dan komt het zo radioactief als de hel uit de versneller. Bovendien, die blauwe flits, dat was vast Cherenkovstraling. Dat zie je altijd op de bodem van een kernreactor.’

‘Testen is niet nodig. Het was magie, Wilhelm. Geen tech. Je vingers rotten heus niet van je handen. Nog een bankschroef?’

‘Dat kan nooit kwaad.’

Zeven zuilen van vuur hangen in het laboratorium. Elke zestiende hartenklop veranderen ze in wervels van fluisterend zand. In de zandvorm is hun aanraking nog dodelijker dan als vuur. Tayad demonstreerde het door een stalen buis vast te grijpen: in een oogwenk schuurde het zand het tot metaalgruis en kletterde de buis in twee stukken op de tegels.

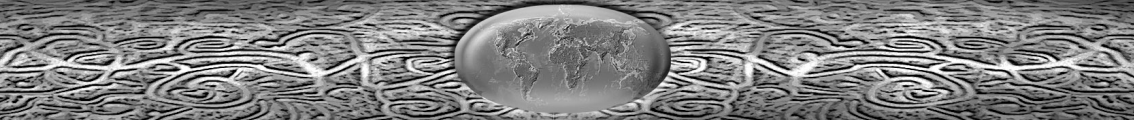
‘Zes djinns,’ zucht Tayad. ‘Zo’n karige oogst, zo’n minuscuul leger. Ik heb een dozijn laren uitgestuurd en niemand antwoordde. Ze moeten alle anderen gevonden hebben. Vermoord.’

‘Ze?’ vraagt Wilhelm. ‘Wie kan een djinn doden?’ Hij heeft zich nog nooit zo levend gevoeld, zo opgetogen. Zo veel te onderzoeken, te ontdekken!

‘De Hanze en hun oeluks. We hebben hier nog andere vijanden. Inheemse. De Oude Man van de Bergen. Zijn krijgers jagen op djinns en ze bezitten hun eigen magie.’ Hij laat zich met gevouwen benen op de vloer zakken. Wilhelm herkent het als de houding van een rondreizende verteller en zet zich aan Tayads voeten.

‘Laat me je over de Gran Terre vertellen,’ begint Tayad. ‘De machtige continenten achter de horizon. De oceanen waarin de kwallen zingen en vissers met meerminnen paren.’

‘Je had gelijk, Wilhelm,’ zegt Tayad drie maanden later. ‘Het had geen zin een krijgshoofd te worden. Of de president van de VS. Het gaat hier niet om wapens, niet om legers. Anderen zijn machtiger dan generaals.’

‘Naamloze beleggers,’ knikt Wilhelm, ‘bankdirecteuren. Eenenvijftig procent van de aandelen is effectiever dan een vliegdekschip vol kernbommen. Al kunnen we zo iets later natuurlijk altijd nog aanschaffen.’

Het is niet moeilijk onbeschrijflijk rijk te worden als je over magie beschikt. Het handigst bleken Tayads symbolen. Wie het hypnotische teken van de Spin of Otmars drietand zag, gehoorzaamde elk bevel. Dat zo’n symbool slechts één keer werkte, was onbelangrijk. Reclamespotjes met het spinnenteken spoorden mensen aan hun geld op Gran Credit Mondiale te storten, al hun leningen daar af te sluiten. De inspecteurs die na de eerste miljard euro opdoken, van het FIOD, de AIVD, vertrokken met de overtuiging dat het volkomen in orde was met die gloednieuwe bank. Het belachelijke was dat het klopte: Tayads bank was brandschoon, zonder een eurocent op de Kaaimaneilanden of een ander belastingparadijs. Ze keerden bovendien een uitzonderlijke hoge rente uit. Ze waren rijk genoeg om eerlijk te zijn.

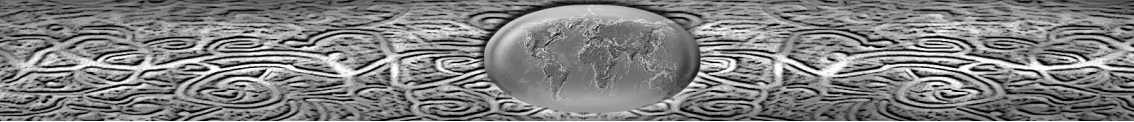
Van zijn kantoor op de bovenste verdieping kan Wilhelm over heel Utrecht uitkijken. Alleen het koolstof-en-staalskelet van de Belle van Zuylen steekt boven de glazen torens van de GCM-bank uit.

Een industriële keramiekoven vormt het hart van de bovenste verdieping. De koepeloven is drie meter hoog, met een omtrek van negen meter en haar temperatuur zakt nooit onder de dertienhonderd graden. Zie het als een open haard, nee, als het kampvuur van de djinns. Het is de plaats waar ze zich verwarmen en opladen na hun strooptochten door de ijzige buitenwereld.

Een lar materialiseert met een venijnige tik boven de asbestplaat in Wilhelms kantoor. Een zwevend oog en een losse arm, veel meer is een lar niet.

Laren zijn de laagste vuurgeesten, weet Wilhelm intussen, en een djinn kan ze moeiteloos uit de vlamboog van een elektrisch lasapparaat kneden. Wegwerpwezens: in de magiearme Oudlanden gaan ze zelden langer dan een week mee.

‘Heer Tayad.’ Onsmakelijk lange, vergeelde nagels pulken zenuwachtig aan de bungelende oogzenuw. ‘We vonden de magische spiegel, heer. Met de bewaker hadden we minder geluk. Hij lachte ons uit toen we zijn vingers braken, zijn oren afbeten. “Dood me dan, mormeltjes,” zei hij. “Ruk mijn hart uit. Ik zit straks op een kussen in het Paradisio tussen de Rivieren met een beeldschone vrouw op elke knie. Jullie gaan nergens naartoe. Niet eens naar de ijzige hel. Want als een vlam dooft, blijft er niets over.”’ De lar kijkt Tayad smekend aan. ‘Hij loog. Zo is het toch, meester?’

‘Hij loog,’ sust Tayad. ‘Dien mij en je zult voor eeuwig branden.’

De lar reikt in een richting die Wilhelms ogen in de kassen doet draaien en trekt een spiegel uit de muur.

‘Het is de spiegel en hij is geladen, heer. Een directe doorgang naar de Gran Terre.’

‘Goed. Laat ons alleen.’

‘Heb je iets dat kan liplezen, Wilhelm?’ vraagt Tayad. ‘Een bezwering? Een amulet?’

‘Liplezen zit standaard op elke nieuwe computer. Dat drukte de bond voor Doven en Slechthorenden onlangs nog door.’

‘Prima. Richt de lens op de spiegel.’

Tayad tikt de lijst aan, verdraait een ornament. De blauwe mist in de spiegel trekt op, toont een zaal. Honderden spiegels weerkaatsen in elkaar en in het centrum van die cirkel staat een bureau van nachtzwart marmer. Op het tafelblad is een zilveren schaal met een afgehakt hoofd uitgesteld.

‘Dit is de spiegelzaal van patriarch Halvorsson,’ verklaart Tayad. ‘Het hart van Prester Johnsland. Net als ik heeft Halvorsson gegronde redenen om de kalief te haten. Haroen de Derde hakte hem zijn hoofd af en stal zijn rijk. Maakte hem tot slaaf.’

‘Hij leeft?’ zegt Wilhelm.

Het hoofd opent zijn ogen, kijkt hen aan.

‘Laat maar.’

Patriarch Halvorsson heeft de dopneus en de brede lippen van een joviale dorpsslager. Een blik in zijn ogen en je ziet je vergissing. Deze man is slim, nee, sluw en hij zal altijd net dat beetje doortrapper zijn dan jij. Schudt zijn hand en je doet er verstandig aan je vingers na te tellen.

‘Een djinn,’ zegt patriarch Halvorsson, ‘en een Oudlander. Dit belooft het onderhoudender soort middag te worden.’ Zijn stem komt uit de speakertjes van de computer en klinkt iel en ademloos.

‘Ik wil u een voorstel doen,’ zegt Tayad. ‘Er is een man die wij beiden haten.’

Boek 1

De smaak van de dood

1

Huy Jorsaleem, Prester Johnsland

De heerser kijkt vanaf zijn hoge balkon over zijn stad uit. Het is zo'n alledaags beeld, een cliché bijna. Elke Gran Terraanse verteller zal je echter verzekeren dat het een van de negenenzestig juiste aanvangszinnen is voor een verhaal vol hartstocht en vuns verraad. Met wonderen, zo schitterend dat ze zwierige tatoeages in je netvlies branden.

De heerser dus, op zijn hoge balkon. Natuurlijk is het nacht, met een iele maansikkel en kille wintersterren. De sterren lijken eigenlijk opvallend helder, zonder een spoor van fonkeling. Dat heeft een goede reden: zijn balkon klemmt zich zestien mijl hoog aan de piek van de kathedraal vast. Zestien mijl is pure stratosfeer, al bijna de ruimte. Ook de temperatuur heeft weinig van de gebruikelijke zwoele zomernacht: zestig graden onder nul. De vingers van kalief Haroen de Derde bevriezen elke negen hartenkloppen tot pegels van zwart ijs. Zo ver boven de beschermende muren van Huy Jorsaleem waait de magewind echter onbelemmerd aan uit het land van de djinns. Bij elke windvlaag gloeien Haroens amuletten op. Ze genezen zijn diepgevroren vlees, laten de afbrokkellende punt van zijn neus weer aangroeien.

Huy Jorsaleem ligt aan zijn voeten: een stad groter dan Frankrijk, met anderhalf miljard inwoners veilig binnen haar geelkoperen muren. Tussen de vingers van Haroens kunsthand, die van hetzelfde magie afwerende koper geslepen werd, bungelt een levend masker.

Elke inwoner van Huy Jorsaleem zou dat masker meteen herkennen: het heeft de dopneus en de schuine grijns van hun geliefde patriarch, de kerkvader en heerser van Prester Johnsland.

Haroens eigen gezicht zouden ze bijna even vlot plaatsen en ze zouden meteen naar een straatsteen of een stiletto graaien: die gespleten baard en arendsneus horen bij Haroen de Derde, de meester van het verre Kalifaat waarmee hun land al eeuwen in oorlog is. Alleen Haroens lijfwachten weten dat de kalief en de

patriarch een en dezelfde zijn en de Slome Oorlog, met haar reusachtige, trage vlootbewegingen, versterkte kusten en torenhoge belastingen, een leugen.

Een heldere toon galmt recht in zijn brein.

‘De database van uw gifscanner is mogelijk verlopen,’ deelt een talisman mee. ‘U loopt het risico bij de volgende slok wijn of hap asperge schuimbekkend over de tapijten te rollen.’

‘Geen paniek,’ zegt de kalief. ‘Ik update je bij de eerste spiegel.’

‘Wilt u hieraan herinnerd worden over

een uur,

een dag,

een maand?’

‘Ik wil er helemaal niet meer aan herinnerd worden!’ *Hinderlijk, die Oudlandse fratsen. Ik zei verdorie zelf ook al ‘update’.*

Tech, Oudlandse techniek, werkt zelfs in de beschutting van de stadsmuren vrij beroerd en computers doen het al helemaal niet. Toch hebben kooplieden van de Hanze al die modieuze kreten uit de Oudlanden meegenomen en ze zijn besmettelijker dan een vervloeking. Sjamanenzonen rappen hun spreuken en de dochters van huurmoordenaars skateboarden over de marmeren trappen van vervloekte tempels.

Haroen werpt een laatste blik op de stad, met de Novaya Sont een eindeloze zilveren slang. Een paar eeuwen eerder had hij misschien ‘Van mij. Helemaal van mij...’ gemonkeld. Hij is een bescheidener man nu. Het tapijt van kleurige lichten is schoonheid genoeg. Dat iedere inwoner – van de baby in haar wiegje van lompen tot de landgraaf met zijn platinadraad bestikte laarzen – zijn onderdaan is, bijna zijn slaaf, dat is te vanzelfsprekend om nog bij stil te staan.

Hij knipt met zijn vingers.

‘Open!’

Doorzichtige handen grijpen de knoppen vast en laten de diamanten deuren openschuiven. Op de begane grond zou het een automatische schuifdeur geweest zijn: hierboven is elk voorwerp beziel, levend, en kunnen zelfs de fluitketels spreken.

De dichtstbijzijnde spiegel vult zich met blauwe mist en Haroen drukt het masker tegen zijn gezicht. Het zuigt zich vast met een gretige plop.

‘Geef mij meester Brandowin,’ zegt hij tegen de spiegel zodra hij opnieuw de patriarch is. ‘Mijn voorproeversamulet loopt achter.’

De spiegel klaart op en toont het bed van de meestergifmenger. Op het nachtkastje wachten een dozijn cognacglasjes met cobragif en spuwpadde-extract: een gifmenger moet zijn weerstand op peil houden. In kooien flad-

deren vuurvlinanders rond, ijsberen gilamonsters.

‘Brandowin?’ zegt de kalief, hoewel de man hem natuurlijk niet kan verstaan. Magische spiegels geven beelden door, geen geluiden. De gifmenger rolt echter zijn bed al uit, buigt tot de pompon van zijn slaapmuts over de tegels zwiert.

‘Ik kreeg sinds de laatste keer drieënveertig meldingen van gloednieuwe gif-fen binnen,’ lipleest de kalief van Brandowins lippen. ‘Gemalen schubben van de Brendaanse blauwspiering, hibiscus bloesems uit Atzlan, die je negen jaar moet weken in meermintranen. Uitsluitend dodelijk voor heren met groene ogen en een dubbele f in de familienaam. Daarom des te kostbaarder voor de juiste klant.’

Haroen drukt zijn amulet tegen de spiegel en de gifmenger tikt het aan van zijn eigen kant van het glas. Beide amuletten pulseren, kleuren dan paars.

‘U kunt er weer tegen.’ De gifmenger zakt terug op zijn kussens en de spiegel wordt dof.

‘Het is een uur na middernacht,’ fluistert de zilveren engel die op de klok hurkt. ‘Tijd om te slapen, heer. Om het land van uw dromen binnen te sluipen.’

De kalief lacht. ‘Dit hier, dit is het land van mijn dromen al! In welk ander oord ben ik immers Meester van Alles en Iedereen en noemen zelfs engelen mij “Heer”?’

‘Ik ben slechts een levend mechaniek, geen werkelijke engel.’

‘Tja. Misschien droom ik deze keer amusant. Dat ik een berooide bedelaar ben, bijvoorbeeld, in de sloppen van de Onderstad, hè? Dat zou een welkome afwisseling zijn!’

De engel klakt met zijn tong. ‘Het is onverstandig zulke dingen hardop te zeggen als de nacht is gevallen. In de stilte klinken stemmen ver door en je weet nooit wie er meeluistert.’

‘Ik ben geen kalief geworden door angstig als een appelvrouwkje over mijn schouder te gluren.’

Hij schudt kaneel over de klaarstaande beker met nachtwijn en doopt zijn amulet in de vloeistof.

‘Helder en veilig als bronwater,’ zegt de amulet. ‘Al blijft alcohol natuurlijk wel een vergif.’

‘Ha!’ De kalief leegt het glas in een kloek die zijn adamsappel doet hopsen en ploft op de aangenaam harde matras neer. De matras is gevuld met een mengsel van woestijnzand en kamelenhaar.

Zodra Haroen zijn ogen sluit, bloeit een alarmerende kilte in zijn maag op. Het kruipt prompt zijn bloed in, maakt elke ader tot een kronkelende tak ijs.

‘Wah?’ Zijn tong zakt zwaar tegen zijn tanden.

‘U bent aan het sterven!’ jammert de amulet. ‘Dit is hoogst hinderlijk. Een

smet op mijn staat van dienst! Nooit eerder...' De amulet steekt een doorzichtige naald uit, zuigt bloed op. 'Spontane klontering van de bloedplaatjes. Uitval van de lever. Het zou het syndroom van Juliaan Brecke kunnen zijn behalve dat de zenuwcellen nog intact lijken.'

De engel fladdert omlaag van de klok.

'Doe iets! Red zijn leven!'

De kalief voelt een steek van bewondering. Dit is de ware trouw: de vlucht van de engel moet hem bijna al zijn levenskracht gekost hebben.

'Dit gif staat niet in mijn database en het antiserum dus ook niet.'

'We moeten...' De engel verstart, wordt levenloos metaal.

Het hoofd van de kalief is opzij gezakt en hij ziet de deur openzwaaien.

Luddwrig, het hoofd van de Varangor, van zijn persoonlijke lijfwachten, schrijdt de kamer binnen.

Een stil alarm dat ik vergeten was, denkt de kalief, een beschermende spreuk en die trouwe Luddwrig stormt mijn slaapvertrek binnen. Zelfs al is dat verboden terrein voor iedereen en de bijl van de beul voor de idioot die het toch probeert.

'Verspil geen tijd aan heemeesters!' zegt hij. 'Waarschuw meester Brandowin.' De woorden klinken alleen in zijn hoofd: zijn lippen zijn tot stug rubber gestold.

Luddwrig buigt zich over zijn bed, kijkt recht in zijn ogen. De kalief probeert zijn oogleden te bewegen, te knippen. Niets.

'Het werkte,' zegt Luddwrig over zijn schouder. 'Hij is totaal verlamd.'

Verraad. Wie heeft Luddwrig kunnen omkopen? En waarmee in naam van alle duistere engelen? Die kerel verdient verdorie vierduizend goudthalers per maand. Hij heeft drie vrouwen en een eigen stelvilla met een dozijn getemde djinns. Heel wat handelsprinsen moeten met minder genoegen nemen.

Een beweging in de deuropening en een Nocchio schrijdt het vertrek binnen. De levende marionet uit Veneto Secundo draagt het dienblad met het afhakte hoofd. Het hoofd grijnst naar de kalief, likt lippen als bruin, gebarsten leer. Dit is het hoofd van de ware patriarch, van Halvorsson die deze toren lang geleden liet bouwen. Haroen sloeg zijn hoofd af met een magisch zwaard: zolang als het lemmet van dat zwaard ongebroken blijft, zal Halvorsson door blijven leven. Dat de patriarch zijn moordenaar moet gehoorzamen en bovendien de toekomst kan voorspellen, zijn prettige bijkomstigheden. Haroen had dat nooit gepland: het zwaard was toevallig het dichtstbijzijnde wapen toen een Halvorsson een Oudlandse musket op hem richtte.

Ik wist niet dat Halvorsson de ballen nog had. Hij was zo lang mijn slaaf, mijn

instrument. Op een rare, verwrongen manier doet hem dat plezier. Halvorsson is nog steeds zichzelf, sluw als een scheepsrat en eindeloos geduldig. Halvorsson was eeuwenlang zijn beste vriend voor ze doods vijanden werden.

‘Kan hij me horen?’ vraagt Luddwrig.

‘Het magische gif verlamde hem,’ zegt Halvorsson. ‘Met zijn zintuigen is niets mis.’

‘Mooi zo.’ De lijfwacht knielt naast het zijden hoofdkussen van de kalief neer. ‘Het is strikt persoonlijk, heer. Niet dat u mij ooit slecht behandelde of onderbetaalde. Misschien weet u nog, commandant Sanned die de Hanzelieden lieten ontsnappen? Hij deed het natuurlijk niet zelf. Het waren echter zijn mannen en een commandant is verantwoordelijk. U liet hem levend villen en zijn familie als slaven verkopen. Dat was een beetje overdreven streng want hij was die nacht niet eens in het fort aanwezig. Negen wijken verder en dat nog in uw opdracht ook. Commandant Sanned was mijn zwager, weet u, en mijn lievelingszus was met hem getrouwd.’

Ik snap het, beste kere! wil de kalief zeggen. *Een volkomen begrijpelijke reactie.* Hij kan zelfs geen ooglid bewegen.

‘Ze noemen het een coadjuvant gif,’ verklaart het afgehakte hoofd. ‘Niet minder dan negen ingrediënten die los van elkaar volkomen onschuldig zijn. Ze zouden de tong van een voorproever niet eens laten tintelen. Dat glas met kaneelwijn maakte het compleet.’ Hij stoot een dorre giechel uit. ‘Luddwrig hier heeft het persoonlijk voor je ingeschonken.’

De Nocchio reikt omhoog en schroeft met een ferme draai zijn eigen kop af. De marionet mikt hem achteloos in een vuurkorf waar hij met malende kaken tussen de kolen blijft liggen.

De scharnierende handen tillen het afgehakte hoofd vervolgens op en zetten het op de vacante nek. Nekwervels zinken in uitsparingen en een moment springen er paarse vonken tussen het hoofd en het houten lijf over. De stank van rot-tend koper vult de slaapkamer: dit is genoeg magie om een compleet galjoen uit de golven te lichten en tussen de bolle zomerwolken weg te laten zeilen.

Het gloednieuwe wezen schuift zijn klauwen uit, krabt over zijn kin.

‘Aah... Dit heb ik nu al vijf eeuwen willen doen!’

De ware patriarch van Prester Johnsland heeft nu weer een lichaam, realiseert de kalief zich. Bovendien hoeft hij nooit een masker te dragen: Halvorsson heeft immers het gezicht dat zijn onderdanen verwachten.

‘Je mechanische hand haal ik later wel op,’ zegt Halvorsson, ‘als je eenmaal veilig dood bent. Crepeer ze. Het is een behoorlijk langzaam werkend vergif, dus je zult ruim de tijd hebben om te wanhopen.’ Hij grinnikt en deze keer klinkt het

levendiger, niet langer het amechtige gekakel van een zombie. Longen, denkt de kalief, hij heeft nu de blaasbalglongen van de Nocchio om zijn stem kracht te geven.

‘Je bent geen goed mens geweest, Haroen. Als er aan gene zijde al maagden op je staan te wachten dan zullen hun vagina’s haaiantanden hebben. Hun haar zal kleverig stro zijn.’

De deur zwaait achter hen dicht, even definitief als de met ijzer beslagen poort van een graftombe. De kalief voelt het gif ijskoud door zijn aderen stromen. Een boom van Arctisch bloedkoraal is het nu, met takken van scherp ijs die zich steeds dieper in zijn vlees boren. Zodra het gif zijn hart bereikt, zal hij sterven.

Zijn rechterhand siddert. De vingers vallen open en de hand ligt als een stuip-trekkende reuzenspin op de sprei te schokken.

Mijn kunsthand werkt nog. Ja, het gif verlamt mijn spieren, niet mijn zenuwen. De koperen robothand heeft geen levende spieren en hij is direct op mijn zenuwstelsel aangesloten.

De hand rolt zich om, klauwt zich in de dekens vast. Vreemd genoeg is de koperen hand het enige deel van zijn lijf dat nog lijkt te leven. Sensoren in de vingertoppen voelen elke geborduurde vogel, iedere zigzag van gouddraad. De hand sleept het dode gewicht van zijn arm achter zich aan, maar dat houdt hem allerminst tegen. Deze hand is krachtig genoeg om een diamant tussen zijn vingertoppen te vermorzelen.

De sierrand, denkt de kalief. Als ik hem eenmaal bij de rand van het bed kan krijgen. Het is alsof hij een Oudlands speelgoedautootje bestuurt, een met een zeldzaam beroerd zendertje en een wiebelende stuurknop.

De kalief begrijpt donders goed dat de hand hem niet kan redden, dat hij nog steeds ten dode is opgeschreven. Daar gaat het niet langer om. Wat telt is stijl, sterven met een valse grijns op je lippen. Met een beetje geluk kan hij zijn vijand zo een stel slapeloze nachten bezorgen. De matras van zijn bed rust op een magische spiegel. Als Haroen een ornament op de rand weet in te drukken, zal hij met matras en al weg gespiegeld worden. God mag weten waarheen zonder een bestemming in te stellen. Een leeg bed is genoeg, een spoorloos verdwenen vijand.

Hij voelt een kegel van fijn bewerkt zilver onder zijn vingertoppen. Dat moeten de staartveren van de pauw rechtsboven zijn. Haroen laat zijn vingers omhoogwandelen langs de nek, geeft een draai aan de kop.

Een flakkering en de matras smakt neer met een dreun die zijn kaken op elkaar slaat. Het plafond is een strook grijze hemel geworden, niet langer de fresco met dartelende nimfen en wellustige wilgen. Een vlaag motregen strijkt over zijn

gezicht en laat de lakens flapperen. In een ooghoek knippert en zoemt een dame van neon die haar been omhoogschoot.

Het werkte! Dit is de Onderstad van Huy Jorsaleem. Duizenden mijlen van de kathedraal. Alleen al het feit dat het neon uithangbord brandt, bewijst dat magie hier niet werkt.

Zijn rechterarm eindigt in een gladde stomp: de koperen hand is samen met de spiegel in de kathedraal achtergebleven.

Een regendrappel ploft pardoes in zijn linkeroog en hij knippert. Zijn neus kriebelt, tintelt: een nies echoot door het steegje.

Haroens linkervoet steekt boven de dekens uit en zijn grote teen kromt zich, veert op. Het is een beeld van een ongelooflijke schoonheid, een visioen van hoop en opluchting. *Ik laat mijn grote teen in marmer uithakken, flitst het door hem heen, een mijlhoge teen op een gouden sokkel en ik zal de enige zijn die weet waarom hij mooier is dan de heerlijkste vrouwenlippen.*

De boom van ijs lijkt nu op te lossen, zich razendsnel terug te trekken.

Het gif, denkt hij, Halvorsson noemde het een magisch gif en dit is de Onderstad. In de beschutting van de koperen muren werkt alleen tech. Zelfs de krachtigste magische spreuk verschrompelt tot een koddig kinderriempje en het gif is ineens niet dodelijker dan een hap talkpoeder of een slok bronwater.

Hij drukt zich overeind, leunt tegen de muur. Zijn spieren zijn nog steeds slap als deeg en zijn botten lijken door te buigen.

‘Kijk eens aan, een grootvader in een zijden pyjama.’

Onder de knipperende dansdame leunen twee ondersteders tegen de muur. Het neon verft hun onderkinnen groen, dan oranje en slaat kleurige vonken uit hun getrokken stiletto’s.

‘Grootvader? Ik ben pas drieënzeventig!’ Haroen graait naar zijn kromzwaard dat hij natuurlijk niet in bed heeft meegenomen. Doet er niet toe. Ik breek al hun botten! En dan ziet hij de stomp van zijn arm voorbijzwaaien.

‘Goudborduurset langs de pijpen,’ zegt de ander. ‘Doe maar duur.’ Hij krabt met de punt van zijn mes onder zijn kin. ‘Hoe pakken we dit aan? Deze figuur is vast iemands innig geliefde grootvader. Als we hem de kleren van het lijf rukken, kunnen we hem onmogelijk laten gaan.’

‘We wurgen hem,’ besluit de ander. ‘Zonde als er bloed op de zijde komt.’

‘Wacht!’ roept de kalief. ‘Ik kan jullie rijker maken dan in je wildste dromen. Paleizen van sneeuw wit ivoor! Prinsessen met hertenogen en haren als glanzend git.’ Hij trekt zijn schouders naar achteren, heft zijn kin. ‘Ik ben de kalief! Haroen de Derde.’

‘Oy,’ zeggen de rovers, ‘oy! Een verteller.’ Meteen zetten zij hun knuppels tegen

de muur en laten zich in hurkzit op de keien zakken. ‘Wij bedoelden er niets mee, grootvader. Vertel.’ Ze heffen hun hoofden afwachting op, peuren de was uit hun oren met groezelige vingers.

Ik had het kunnen weten, denkt de kalief. Geen Johnslander zal ooit een verteller molesteren. Vertellers zijn onaantastbaar omdat er geen groter genot bestaat dan een goed verhaal.

Hij zet zich op zijn matras, propt het hoofdkussen tussen zijn rug en de ruwe muur. Waarom de waarheid niet? Heb ik geen wilder en vreemder leven geleid dan de dapperste oeluk?

‘Zo’n duizend jaar geleden werd ik geboren in de stad Basra, diep, diep in de Oudlanden. Mijn ouders noemden mij Haroen en vanaf de allereerste dag wilde ik al niet deugen. Ik beet mijn voedster zo hard in de tepels dat ze het uitschreeuwde. Zodra ik kon kruipen, greep ik de kat aan zijn staart en doopte hem in de kokende...’

Een uur later telt hij al drie dozijn toeschouwers. Een van de straatrovers heeft hem zijn pet geleend waaruit regelmatig het gerinkel van een nieuw koperstuk opstijgt.

Voor het eerst sinds eeuwen doen mijn woorden er werkelijk toe, gaat het door de kalief heen. Dit zijn geen hovelingen die automatisch knikken en weten dat hun koppen zullen rollen als zij steels achter hun handen gapen. Deze lieden zullen me uitjouwen en met hondendrollen bekogelen als mijn verhaal hen niet boeit.

‘En daar lag het gloednieuwe land voor de boeg van ons schip. Rivieren die door geen enkel schip bezeild waren, wouden met stammen van juweelhout zo hoog als kerktorens.

We maakten kamp, roosterden drie van de gestreepte biggetjes boven de kampvuren. Een maan kwam op, een bloedrode maan, en toen hoorden we een vrouwenstem in de struiken jammeren...’

Een toeschouwer knikt. ‘Dat is een oude truc van de djinns. Oeroud, daar trapt zelfs een puber met een penis als een ijzeren tentpen niet meer in.’ De man is waarschijnlijk een rechter, met die discrete zilveren broches in de vorm van een zweep en een beulsbijl op zijn revers. Hij was met zijn satijnen pofbroek parades op de keien gaan zitten want om een straatverteller heen zijn er geen loges of poefen met eiderdons.

‘Vergeet niet dat dit in het allereerste begin was. We hadden nog nooit van Drooglanders gehoord. Djinns waren wezens uit kindersprookjes.’

Zelfs het neonlicht van de nachtclub is gedoofd als de kalief eindelijk stilvalt. In de hemel is het allerlichtste blauw gekropen en het prille zonlicht tikt de plassen aan.

De rechter hijst zich overeind, frommelt in zijn buidel en mikt een zilverstuk in de pet. ‘Het was alsof Vrouwe Noordenwind haar saga’s persoonlijk in mijn oren fluisterde. Dank u, grootvader.’

‘Vertelt u ons de volgende keer hoe u uw hand kwijtraakte?’ vraagt een hoertje. Haar blauwe haar en de parelmoeren schubben op haar oogleden doen meerminbloed vermoeden.

Ze geloofden me, denkt de kalief. Ze geloofden dat ik inderdaad de kalief was en de boezemvriend van de patriarch. Zodra ik stilval, zien ze weer wie ik echt ben: een rare buitenlander met een haakneus, een bedelaar die zijn brood bij elkaar moet lullen omdat eerlijk handwerk onmogelijk is voor een kerel met één hand.

‘Ik wou dat u mijn grootvader was,’ zegt het meisje. ‘U kunt zo prachtig vertellen.’ En dan staat hij alleen op de straathoek met een morsige pet die zwaar is van de stuivers.

Haroen neemt een wenteltrap omhoog naar het stadspark tot hij over de daken van doorschijnend malachiet kan uitkijken. Het is nog erger dan hij gevreesd heeft: de Halvorsson Kathedraal is niet meer dan een mistige lijn, ergens ver achter de horizon. Weken reizen, denkt hij, maanden. Zelfs met de snelste rivierboot en stoomkoets. Onbereikbaar voor iemand als ik die blij mag zijn met een pet vol stuivers. Mijn paleis had even goed in Veneto Secundo kunnen liggen.

Hij draait zich naar het zuiden en de stadsmuren lijken opvallend dichtbij.

Ik ben dus naar de monding van de Sont gespiegeld, pardoes het handelskwartier in. Die grijze zuilen die ver boven de muur uitsteken, moeten liftschachten zijn, die elk een koperen schaal met de villa’s van de handelsprinsen dragen. In de verte zijn hun weelderige tuinen plukjes groen en rookglazen paleizen van de Hanze glanzen in de ochtendzon. Net als tot voor kort bij de kalief waait de magewind dwars door hun vertrekken en laadt elke vlag hun amuletten op.

Namen dwarrelen door zijn hoofd: Heer Geddit, Marek en zijn oeluk. De zilverster en haar formidabele moeder die uit het Noorden opdoken met een leger van monsters.

Ze waren mijn vijanden, negen jaar geleden. Ze verdronken mijn Drooglanders in de zee, sloegen alle wapens uit mijn handen. Zonder hen had ik de Oudlanden kunnen bezitten, alle heilige steden. Ik had kalief kunnen zijn van Bag-

dad, van Mekka. Van de solide landen die de Koran noemde, die er werkelijk toe doen, niet enkel deze droomwerelden achter de horizon.

Hij zoekt de villa's op hun stenen zuilen af. Ja, dat is de Halla stra Poulou, het hart van de Hanze. Aan een vlaggenmast golft de banier met de vliegende ma-reel en de zeester met de weerhaken. Een waterval stort zich omlaag, de volle anderhalve kilometer, en verwaait tot regenbogen.

De kalief zet zich schrap voor de automatische vlag van haat en gekrenkte trots. Niets. Alleen een bijna onbenoembare emotie, tussen hunkering en spijt in.

Ik mis ze, denkt hij. Het is volkomen belachelijk en toch mis ik ze. Na Halvors-son was er zo lang niemand anders een waardige vijand. Zelfs de emir van de Drooglanders niet. Stel je voor dat ik bij de ingang van de Halla stra Poulou aan-belde? Ze aanbood een verhaal te vertellen? Zouden ze mij herkennen?

Hij schudt zijn hoofd. Er zijn grenzen. Zelfs aan de waanzin.

Op de markt schaft Haroen een pitabroodje met stokvis aan, drinkt een beker hete cranberrywijn. De kalief blijft voor de etalage van de Een-Thaler Shop staan. Zo'n eigenaardige mengeling van tech en magie: vliegenmeppers die bui-ten de muren een vlieg in steen veranderen en hier een stroomstoot gebruiken. In de handgreep kunnen zowel batterijen als amuletten geschoven worden. Mobieltjes met schermen van magisch spiegelglas, door stoom of gemalen dra-kentanden aangedreven speelgoedrobotjes.

Een gezicht staart hem uit het glas aan. Hij verstijft: die spierwitte baard, dat voorhoofd vol rimpels en leverschimmen...

Daarom noemden de straatrovers mij grootvader. Al die eeuwen woonde ik in een omgeving van pure magie. Amuletten en bezweringen hielden mij jong en krachtig. Dit is wie ik werkelijk ben.

De tranen springen hem in de ogen. De machteloze tranen van een oude man.

Al snel wordt Haroen een vertrouwde verschijning op de kade van de Buitenhaven, vijf mijl voor de stadsmuren: Haroen de Eenhandige die de meest gewaagde en schandalige verhalen vertelt over de patriarch en de kalief. Niet dat iemand hem gelooft, maar stel je voor dat er iets van waar is? Ik bedoel dat de zuster van de patriarch verliefd werd op een ezel waarvan ze dacht dat hij een betoverde held was? Zulke zaken gebeuren toch?

De meeste avonden is de rechter aanwezig en hij betaalt steevast met zilver. Zijn haar is zo blond dat het bijna wit lijkt en hij beweegt zich soepel als een krijger. Het had een oeluk kunnen zijn, denkt de kalief, vooral met die vreemde slow-motionglimlach. Alleen weet ik donders goed wie er deze generatie de oeluks en de zilverster van Prester Johnsland zijn.

Vaak hurkt er een jonge vrouw naast de rechter. Glanzend haar, met alle negen nachttinten van een zwarte parel, zilveren kammen, een ketting van bloedkoralen maskertjes. Waarschijnlijk een edelvrouw uit Veneto Secundo. Ze moet met een Hanzeschip overgestoken zijn: geen Venetiaans schip kan helemaal tot Prester Johnsland zeilen.

Het zijn geen minnaars, besluit hij. Ze leunen nooit tegen elkaars schouders, houden elkaars hand niet vast.

Rivalen, denkt de kalief, en dan weet hij het. Het is hun manier van luisteren, die absolute concentratie. Deze twee zijn zelf vertellers.

Na de laatste zin van De Molenaarszoon en de Dochter van de Zeeotter ('En ze visten op de gestreepte tijgermakreel en speerden de potvis, lachend en met zilt op hun lippen, tot de Zinker van zelfs de Trotste Schepen met zijn drietand op de deur van hun feesthal bonsde en hen meenam naar de mistvelden van Helle.') stapt hij op hen af.

'Ik weet wat jullie zijn. Misschien hurken jullie niet op een dorpsplein, op een

uitgerold kleedje, maar verhalen zijn het belangrijkste in jullie leven.'

'Bijna goed,' zegt de jonge vrouw. 'Wat mijn collega betreft heb je helemaal gelijk. Alleen ben ik de vertelde, niet de verteller.'

'Eh? Een raadsel?'

De rechter pakt hem bij de elleboog. 'Laat me je een glas wijn aanbieden. Dan zal veel je duidelijk worden.'

'Een glas wijn sla ik nooit af.' Haroen knippert met zijn ogen. 'Waar is je vriendin zo snel gebleven?'

'Julia Veroccio is niet meteen een vriendin en ze heeft de neiging onverwachts weg te glippen.' Hij geeft een ruk met zijn hoofd. 'Kom.'

Als ze bij de taveerne met de wapperende schriftrol als uithangbord stoppen, weet Haroen zeker dat de man een collega is. In de Vergulde Leugen is een verteller altijd welkom. De waard zet een kom schildpadsoep voor hem neer, een mand brood en lepelt het vergiet vol stomende mossels. Als een verteller een slechte dag heeft gehad, kan hij zijn buidel rustig dichthouden: een week later zal hij een broodrol haring met zilver betalen.

Haroen gaat aan zijn gebruikelijke tafel zitten. Langs de muren zijn fresco's met goden en oeluks geschilderd. Links rent prinses Zilverster weg met een mand vol kristallen perziken terwijl de weerwolven hun lamsmantels afwerpen. Hoger raast Olga Slangensteen over de donderwolken op ski's van meteoriet-ijzer. Tegenover de toog is de ereplaats met de iconen en altaartjes van de oervertellers, de goden met gouden tongen en platina leugens. Daar gebaren Anansi en Odysseus, Reynaerde en Raaf, heer Hermelijn, Alaric Lokison.

Haroen vindt een roemer bleekgroen bier voor zich, een schaal gesuikerde sprinkhanen. 'Dat was vlot. Ik zag geen enkel dienstmeisje.'

'Er was ook geen dienstmeisje.'

'Aha. Magie.'

De rechter leunt naar voren en zijn ogen zijn rode cirkels in sneeuw wit.

Daarom is zijn haar dus wit, gaat het door Haroen heen. Geen ouderdom als ik. Hij werd als albino geboren.

'Negen nachten luisterden Julia en ik naar je. Je vertelde de waarheid zo mooi dat mensen ze voor schitterende leugens hielden. Je leugens daarentegen klonken zo waar, zo juist dat mensen er graag voor hadden willen sterven.' Hij likt over zijn lippen en de tong is gespleten als van een slang. Haroen deinst achteruit en zijn stoelpoten gieren over de tegels. 'Jij! Je bent geen mens!'

'Een mens? De Negen Nornen verhoede dat.' Het wezen opent zijn mond en tussen zijn tanden kronkelen een dozijn tongen, geel en rood, grijs als modder,

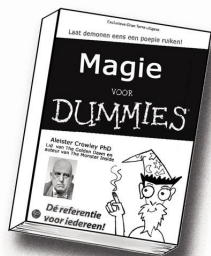
gesegmenteerde wormentongen. ‘Deze nacht, toen je over de molenaarszoon vertelde, loog je beter dan ik. En Julia, toen ik opzij keek, zag ik dat ze je woorden binnensmonds herhaalde, alsof ze bang was er eentje te vergeten. Op dat ogenblik begreep ik dat je bruikbaar was, een waardig pion.’ De rechter knipt met zijn vingers waaraan nu zwarte klauwen groeien en de kalief voelt zijn tong in zijn mond spartelen. Soepel als een aal is zijn tong nu en hij weet dat er geen woord meer zal bestaan dat hij niet zal kunnen uitspreken, geen taal die hem vreemd in de oren zal klinken.

‘Je zult altijd de waarheid spreken,’ zegt het wezen, ‘de volledige waarheid. Iedereen zal vol bewondering naar je luisteren en nooit een woord geloven. Dat is mijn vloek en mijn zegening.’ Hij slentert naar de muur, raakt het tweede icoon van rechts aan en krimpt tot een plat plaatje.

De kalief zit stijf als een Nocchio en staart naar de met bladgoud versierde afbeelding. Het is heer Hermelijn van de Duizend Tongen, een wezen dat onbetrouwbaarder is dan Coyote, welsprekender dan Broeder Blarney. Heer Hermelijn heeft een heel speciaal gevoel voor humor bovendien, een waarin beerputten, afgebeten vingers en schorpioenen in laarzen prominent figureren.

Ik vertelde beter dan heer Hermelijn zelf, denkt de kalief. Hij was jaloers genoeg om mij te vervloeken.

Om zijn lippen speelt een glimlach. De trots van een verteller, juist van een pas begonnen verteller, is delicaat als maanlicht, witheter dan passie. Deze nacht is de kalief een gelukkig man. Dat het gewoonlijk allemachtig slecht afloopt met iedereen die de aandacht van een god trekt, is van later zorg.

Ken je goden: heer Hermelijn

Dit is het verhaal waarmee vertellers heer Hermelijn gewoonlijk introduceren:

Op een dag, niet eens zo lang geleden en hoogstens vier dagreizen hiervandaan, keerde heer Hermelijn zijn geldbuidel om. Er dwarrelde alleen een verfrommelde nachtmut uit en dat pas na drie keer krachtig schudden.

'Lastig,' mompelde de schavuit. 'Net nu ik zo'n zin heb in een karaf schuimende bloedwijn en een geroosterde kapoen.'

Heer Hermelijn ging bij Beer langs.

Beer stormde brullend op hem af: 'Jij hebt met je gladde tong mijn vrouw je hol in gepraat en met haar op je konijnenhuiden en het sterrenmos gerollebold! Ik vermoord je! Ik maak je helemaal dood!'

Heer Hermelijn ontweek de slag van de knuppel behendig, dook soepel onder een klauwhaal door. 'Wacht, ik kom het juist goedmaken!'

'Goedmaken?' zei Beer en hij liet zijn gietijzeren knuppel zakken.

'Jazeker. Ik leer je het geheim van mijn gouden tong. Van altijd de juiste woorden spreken. Dat alles voor één miezerige goudthaler.'

'Een goudstuk en ik klets even sluw als jij? Verleid elke maagd? Zelfs de woestijngele dochter van koning Leeuw?'

'Zelfs de woestijngele dochter van koning Leeuw. Zo waar als mijn geheime naam Yeronimus Utgarden is!' Natuurlijk was Hermelijns ware naam geen 'Yeronimus Utgarden'. Beren zijn echter niet bijster slim: hij betaalde het goudstuk.

'Nu moet je mij je tong geven,' zei heer Hermelijn. Hij reikte Beer de magische dolk aan die hij door de meestersmid Welland had laten smeden. 'Ja, snij hem gewoon af. Zo'n grote kerel als jij is toch niet kleinzerig?'

Beer hakte zijn tong af en gaf het kronkelende geval aan heer Hermelijn. De oplichter stak hem in zijn eigen mond waar de tong meteen vastgroeide. Dat was een van de krachten van Wellands dolk, dat een afgehakt lichaamsdeel als je eigen levende vlees werd.

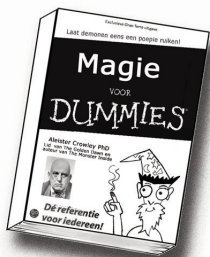
‘Vannacht zal ik je tong alle honingwoorden leren,’ zei hij met de stem van de beer, ‘en de mooiste leugens. Morgen krijg je je tong terug.’

Beer blies bloederige bellen en knikte verheugd.

Vervolgens ging heer Hermelijn langs bij de Trol-onder-de-brug, bij landgraaf Ooievaar, de pretzelverkoper op de grote markt en nog 996 andere goedgelovigen. Hij gaf die tongen natuurlijk nooit meer terug en sindsdien kan heer Hermelijn van de Duizend Tongen elke taal spreken en weet hij altijd het juiste argument om je tot een dwaze daad te verleiden of je rok op te tillen. Het enige wat tegen zijn leugens helpt, is weigeren te luisteren. Alleen, wie schroeft er nu winterpenen in zijn oren als Hermelijns woorden als gouden klokken in je hoofd galmen?

En daarna verhaalt de verteller hoe heer Hermelijn bij het paleis van de Kalief aanklopte en Haroens vierde vrouw een opwindkoekoek van smaragd aanbood die alle erotische gezangen van Glaaki kon fluiten en hoe het de eunuch verging die de koekoek uit zijn kooi stal. Dat uiteraard pas nadat de verteller genoeg koperstukken in zijn hoed heeft horen rinkelen...

De regels van Sandarill

Sandarill is beslist het favoriete tijdverdrijf van de goden. Stel je een kruising voor van een extreem gewelddadige computergame en een schaakspel. Het bord toont de hele Gran Terre in microscopisch detail. Hun schaakstukken zijn levende helden of de drie lepe dochters van de kopersmid, een dozijn mindere demonen. Er is geen groter eer denkbaar dan als pion door een van de machtige goden uitgekozen te worden. In theorie dan. In werkelijkheid gunnen Gran Terranen die eer graag aan hun minst favoriete buurman of de nieuwe vriendin van hun ex.

Elk spel is een verhaal dat live uitgespeeld wordt en de bedoeling is dat het verhaal zo boeiend mogelijk wordt en zo lang mogelijk duurt. De held van je tegenstander bij de derde zet in een ravijn laten storten, getuigt van slechte smaak.

De laatste zet hoort de toeschouwers schaterlachend of ontzet achter te laten. Een typische eindzet is de ontdekking van de prins dat de prinses (van wie hij enkel het bevallige silhouet tegen de maanschiif zag) in werkelijkheid zo lelijk als de nacht is. Haar als het nest van een lammergier, de hangwangen van een bulldog, nare, bloeddorlopen oogjes. Haar hand weigeren is onverstandig gezien het dozijn wachters met kromzwaarden en de opgeluchte grijns van zijn toekomstige schoonvader. 'Schaakmat,' zegt de eerste speler.

'Misschien toch niet helemaal!' zegt de andere en ze haakt haar duim dwangs in de tijd terug. 'Mijn prins werd drie dagen geleden door een giftige spin gebeten. Een beet die hem ongeneeslijk krankzinnig maakt. Beschimmeld brood smaakt hem als de passievruchtentaart van meesterkok Rinaldo di Persimon, een slok slootwater krijgt een subtielere afdronk dan de beste wijn. En die aartslelijke prinses? Tja, die lijkt voor hem uiteraard op het knappere zusje van Cameron Diaz.' Ze leunt achterover. 'En ze leefden nog lang en gelukkig.'